

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Leto 1885. in Slovani.

„Kdor svojih slavnih prednikov ne časti, ta ni vreden biti njih naslednik“, pisal je blagi vladika. Te besede je Slovan vedno nosil v svojem srci in da jih še ni pozabil, priča nam letošnje leto. Velikega pomena bode l. 1885. v slovanski zgodovini, ko Slovani zopet pokažejo svojo bratovsko ljubezen in vzajemnost, ki je že od prvih časov sem mej nami bivala in katero so nam sovražni tujci pri vsaki priložnosti kratili in podkopavali. Tisoč let bode kmalu (6. aprila), kar je veliki slovanski blagovestnik izročil dušo Bogu in to tisočnico smrti Metodijeve slavi letos ves slovanski svet od Adrije do Ledenege morja, od Šumave do skrajne meje azijske. Vsi slovanski časopisi proslavljajo imenitni ta dogodek, ki naj bi širil slovansko idejo mej sorodnimi brati, da se še dalje bolj spoznavali in vzbujali slovansko zavednost, ki ima še vedno premalo hrane. Ni se bati one „panslaviistične povodnji“, katero tako radi prorokujejo sovražni nam listi, ampak naloga naša je, vzbujati čisto slovansko vzajemnost, ki nas uči, mej seboj bolj in bolj spoznavati se in približevati. Prihajajo nam na misel besede, ki je je govoril Poljak Spasovič pri znani večerji v Petrogradu: „Namen slovanske ideje je, buditi čustvo slovanskega bratovstva, da vsak slovanski nared zajema iz tega čustva moč za svoj individualni razvoj, da brani svoje, da bode svoj.“ To je težnja vsakega izobraženega Slovana in nič več.

A ne samo na severu, na Velegradu, bodo sijajne slovesnosti, tudi na jugu, pri bratih nam Hrvatih, godile se bodo letos velike znamenitosti. Leto 1885. je petdesetletnica prepore hrvatske književnosti. l. 1885. obhajal bode jugoslovanski mecen, vladika Strossmayr, sedemdesetletnico svojega rojstva in petintridesetletnico svojega vladikovanja (8. septembra.) Zopet pokazal bode hrvatski narod, kako časti svojega ljubljence, a ne samo hrvatski, tudi slovenski, saj je tudi naš dobronik, saj je Jugoslovian. Bratovska zveza, ki je že od nekdaj pojila dva tako si sorodna naroda, Slovence in Hrvate, ta zveza ima se ponoviti in utrditi. Vsak ve, kako velike važnosti so take vzajemne slavnosti. Ti vzbujajo slovansko čustvo in nas ožje priklapajo na naše

brate. Lepa je, a še bolj premisleka vredna misel, ki jo je sprožil Poljak Pilje, da bi se letos napravil v Zagrebu nekaki slovanski shod, kakor se je sklical l. 1848. v Pragi, a žalibože ni mogel dokončati svojih namer; ali pa kakor je bila l. 1867. etnografska razstava v Moskvi. Vender s takim shodom je le malo ali nič upanja; kaj bi počeli Nemci, in kaj še le Madjari? Saj so nam dokaz dogodki, ki so se vršili in se še vršé z blagim vladiko! In če še pridenemo, da bodo Madjari slavili tisočnico postanka madjarske države, ne obeča se nam dosti dobrega. In kaj recimo o zakonih proti socializmom? Tudi s temi stavijo se nam lahko zapreke, ki kolikor toliko ovirajo in mejijo naše že itak ozko delokrožje.

Veselim se tolikih slavnosti, ki se napravljajo na slovanskem svetu, in radi se jih bomo udeleževali, ker imajo širiti slovansko vzajemnost, zraven pa nas vender navdaja marsikojna bitka misel, ki se more danes ali jutri uresničiti — „srce nadja se in boji“. Kolikor bolj napredujejo Slovani, tolikanj bolj zagrizeno se vedó naši tujci in v lažnivih židovsko liberalnih listih grde slovansko poštenost.

Najlepša misel, ki si jo pač moremo misliti v spomin letošnjega leta, bila bi ta, da bi se Slovani jeli malo bolj ukvarjati z ruščino, zlasti razumništvo imelo bi se bolj vneti za ta jezik, ki je mej slovanskimi prvi in kateri bi moral znati vsaj nekoliko vsak zaveden Slovan. Nemščina, ta blažena nemščina imeti mora že povsod svojo prvo besedo in kmalu bi kdo menil, da brez nje človek ne more izveličan biti. Povsod veje nemški duh, nemške knjige imajo večino v knjižnici skoro vsakega in če pogledamo v družbinsko življenje, pokaže se nemščina v svoji popolnosti. Zmatra se izvrstnim rodoljubom, a ne more zgovoriti stavka, da bi ne zinil vmes kako neslano nemško in že stokrat premleto frazo. Narod ga šteje morda mej prve rodoljube, a otroci dostikrat še materinščine zmožni neso. Mlačnost, velika mlačnost vlada v tem oziru vlasti pri nas Slovencih in kako dolgo bo še to trpelo? —

„Svoji k svojim“, bodi naše gaslo, a ne samo v besedi, tudi v dejanjih. Žalibože, da ni tako. Ruski jezik ima izvestno veliko bodočnost in da postane nekoč slovanskim diplomatskim jezikom, treba

se je podvizati. Da bi se pač uresničile ideje, ki je govoril Lamanskij, ki je razvija Pipin v svoji zgodovini slovanskih literatur, ideje, ki morajo ogreti vsakega Slovana, da spodrine v literarnih krogih ruski jezik nemškega in da postanemo svoji. Bog!

—h—

„Socijalno demokratstvo brez bodočnosti.“

Leta 1874. izdal je neke dan naš minister prof. dr. Albert Schäffle na svetlo knjigo z naslovom „Quintessenz des Socialismus“ in v njej so naslikane narodno-gospodarske konsekvence socijalizma. Po svoji znanostni, a vender lahkoumni vsebini prodrlo je Schäfflejevo delo v najširše kroge in navajalo se čestokrat kot avtoritaven vir. Poglavitni nauki socijalizma so v tej knjigi razloženi in natančno je razloženo, v koliko so opravičene njega ideje. Schäffle se kaže naklonjenega socijalizmu in socijalistkim konečnim svrham, toda gorkega neprijatelja liberalnemu gospodstvu kapitala, in kadar govori o „lopovstvu borze“, o gospodarski korupciji časnikaštva in o anarhističnih zavrtnih bojih, tedaj mu, sicer mirnemu, učenjaškemu razsojevalcu, beseda izpod peresa kipi, kritika se mu razburjeno peni.

V predgovoru k rečeni knjigi piše učenjak: „Da bi bilo možno na jedenkrat uživotvoriti socijalizem, tega, tako se mi vidi, tudi njegovi prvaki sami ne mislijo, taka improvizacija bila bi zločin proti socijalizmu samemu. Če pa je pozna bodočnost njegova, dosegel je bode počasi, po dolgotrajnih notranjih in vnanjih bojih za svoj obstoj, to pa gotovo veliko prej s tem, da bode kapital v konkurenciji sam sebe ujedel in da se sedanji liberalno-kapitalistični družbin red sam po sebi razseže, nego-li z zmago barikade; veliko poprej zato, ker cela država za svoje ohranjenje skrbeti mora, nego-li s silovitostjo, ki bi iz nižav prihrula.“ Že iz teh besed je jasno, da Schäffle ne zamerja socijalizmu „a priori“, kakor tudi vsa njegova razprava kaže, da mu ni nesimpatičen, nego, da ga le ne more potrditi v obliki utopistični. Z nenavadno bistroumnostjo je tudi zrno ločil od plev, izluščil jedro zdravega socijalističnega teženja v rečenem spisu, katerega konec še slove:

LISTEK.

Pripovedka o Hudičevj gori.

(Spisal Bret Harte; poslovenil A. B.)
(Konec.)

Tujec preneha, glas mu je bil kakor od razburjenosti onemogel. V istem trenutku oče José, kateremu je sočutno srce o pogledu na odhajajoče domovinske prapore krvavelo, z ganljivim glasom vzklikne:

„Ostanite zdravi, vi hrabri vitezi in krščanski boritelji! Ostani zdrav, Nunes de Balbao! Ti Alonzo Ojedski! Ti visoko čislani Las Casas! ... Vi zdravi ostanite in Bog naj pusti, da seme, katero ste vi razsipali, obrodi in dozori!“

Ko se potem oče José k tujcu obrne, vidi, kako ta silno resno svoj robec iz posode svojega meča vzame ter ga dostojno približa očem.

„Odpustite mi to slabost, gospod duhovnik,“ pravi vitez opravičevaje se; „ali ti vrli gospodje so bili moji prijatelji in so mi mnogo dobrega storili, morebiti mnogo več vrednega nego ta borna črna obleka,“ pristavi kažoč na žalno obleko, katero je nosil. —

Oče José pa je bil pregloboko utopljen v zamišljenost, da bi opazil dvoumje, ki je tičalo v teh besedah, in po kratkem molku je rekel, kakor bi dalje glasno govoril:

„Dà, seme, katero so sejali, bo obrodilo in dozorelo na teh rodovitnih tleh.“

Kakor za odgovor na to se obrne tujec na nasprotno stran, in zopet klobuk zavihtevši pravi z istim resnim glasom:

„Poglejte proti vzhodu!“

Padre se obrne in ko se megla razdeli pred vihrajočim peresom, vidi, kako je solnce vzhajalo. Ž njenimi svetlimi žarki vred videla se je čudna, valeča se množica ljudi v soteskah daljnega s snegom pokritega gorovja. Mesto temnih, romantičnih obrazov v fantastičnem spredu od prej opazil je oče José zdaj čudno vznemirjen, modre oči in kot lan bele lase, saskega plemena. Mesto muzikaličnih govornih glasov in bojevitih zvokov donela mu je na uho čudna zmes ostrih goltnikov in posebnega sikanja. Ravno nasprotno od dostojnega premerjenega koraka in postavnega vedenje vitezov v prvem spredu prilomastile so te množice suvaje, vriščaje, sopihaje, v opravih, vetrenjaško, in ko so šle mimo, opazil je dobri padre, da so silna drevesa kakor

pred pihom orkanovim treskala ob tla in da je zemeljski drob kakor vsled krčevitega utripanja trgal se in razrival ... in oče José se je zaman oziral po svetem križi ali kakem drugem krščanskem znaku ... Samo jedno samo reč ugledal sredi mej njimi, kar je bilo kakor zastava — in prekrizal se je s svetim strahom, kajti glej, zastava je imela podobo medveda!

„Kdo so ti ošabni Izmaelitje?“ vpraša z bridkim glasom.

Tujec dalje resno molči.

„Kaj delajo tukaj brez križa ali kakega drugega svetega znamenja?“ vpraša še jedenkrat.

„Imate li pogum, to videti, gospod duhovnik?“ odvrne tujec mirno.

Oče José seže po razpelo, kakor seže samotni popotnik po meču, in mu potrjuje namigne.

„Stopite pod senco mojega peresa,“ veli tujec.

Oče José stopi k njemu in v istem trenutku se pogrezneta v tla.

Ko oči zopet odpre, katere je mej to hitro vožnjo v vroči molitvi zaprte imel, bil je pod nezanskim obokom, kojega strop je bil kakor zvezdnato nebo z leskečimi pikami okrašen.

Ob jednom ga je razsvetljeval rumen svet, ki

„Ali je novo načelo za realizovanje pripravno, ali pa morda še postane, to se sedaj ne more naravnost reči. To pa, da se tačas in tudi še dolgo pozneje ne da izvesti, to je meni jasno. Ne tako, da bi ta princip že sam po sebi bil antisocijalen. Da bi se vendar jedenkrat naučili konkretno misliti in soditi o tem velikanskem vprašanju, da bi ga ne odpravljali pustolovno z besedami: „samoslepljenje in denunciacija!“ Ker drugače bode zavoljo tega vseh stanov s civilizacijo konec.“

V teh letih odkar je bilo izšlo to Schöfflejevo znamenito delo, se je socijalizem neizmerno razvil, dobil je celo vrhovno sankcijo, priboril si je jedno konkretno obliko, rekše „državni socijalizem“. Socijalna reforma bila je začetkom beseda, a postala je, kakor znano, meso. To neso več prazne marnje in tudi Schöffle se je zopet oglasil, napovedal „dodatek“ k svoji „kvintesenciji“. In sedaj se čita in presoja mu knjiga z naslovom: „Die Aussichtslosigkeit der Socialdemokratie“. Pod tem naslovom stojijo tudi te-le preložene besede: „Tri pisma jednemu državniku kot dodatek k kvintesenciji socijalizma“. Prvi list je z dne 15. decembra 1884 pisan avstrijskemu državniku, kakor se misli, grofu Hohenwartu, kateremu je Schöffle bil sominister. Ta list pričinja tako-le: „Vaše ljube in drage vrstice mi pravijo, da so najnovejše volitvene zmage socijalnega demokratstva nemškega pomnožile rudeči strah tudi v Avstriji. . . . Toda jaz se rudečega strahu tako ne bojim kakor Vaši prijatelji, marveč trdim, da socijalno demokratstvo nema nobene bodočnosti. Brez skrbi lahko pustite, naj še jedenkrat toliko socijalnih demokratov pride v državni zbor, da bodo morali razodeti svoj pozitivni program, ki ga tudi sedaj hote skriti za goro, in potem uprav se bode videlo, da ni nobene prave nevarnosti. Vsa peza pozitivnega pobijanja se potem prikaže na dan in pri proletarcih bode izpodbila socijalni demokratiški princip.“

Politični nasprotniki Schöfflejevi hote iz teh besed in iz novega dela njegovega po vsej sili sklepati, da je v kratkem času zatajil svoje nekdanje nazore, položene v knjigo iz 1874. leta.

Toda nemajo pravo. Sedanja objava je v resnici to, kakor jo je označil sam pisatelj, rekše dodatek, „dopolnilo“ k „kvintesenciji“. Socijalno demokratstvo mu je bilo pred leti baš tako malo osnovano, kakor mu je v novejšem delu. Da je pa sedanja kritika socijalnega demokratstva in kolektivizma viditi bolj negativno ostra, krivo je temu to, ker se ob jednom poveljuje pozitivna socijalna politika. „Liberalizem“ in „socijalizem“, sta mu otroka jednega duha, rekše individualizma. Ta dvojčka sta zmagovita proti prejšnjemu, omrtvelemu času, a jednostranska in ničeva v očigled pozitivizmu novega časa. Bodočnost bode imela praktična socijalna reforma, praktično krščanstvo, pozitivizem. Schöffle celo odločno trdi, da je nemogoče red človeštva radikalno na boljše preobrniti na podstavi kolektivistični. Zboljšati kaj se daje le z odpravami zlorab pod vrhovno oblastjo države. Schöffle je bil nekdanj bolj demokrat in sovražil je Pruse, to je še dandanes lahko, če tudi se ujema s socijalno in kolonijalno politiko Bismarckovo. Kako bi se dalo pobijati in pobiti socijalno demokratstvo, tudi to pove,

je prihajal, kakor je kazalo, od velikega morja ali jezera, ki je zavzemal osrednji prostor jame. Okrog tega podzemeljskega jezera omahovale so temne postave s posodami v rokah, ki so bile napolnene z rumenkasto, iz njegovih globočin zajeto tekočino. Od tega jezera raztezali so se tokovi iste skrivnostne tekočine, kakor veličastne reke naraščajoč in v nedoločeni daljavi izgubljaajo se.

Ko sta stopala po obrežji bliščečega Styga, opazil je oče José, da je bil tekoči tok na nekaterih mestih v trdno stvar utrjen. Tla so bila pokrita s svetlimi kremenji. Padre pobral je jednega ter ga radoveden ogledoval. Bilo je krhko zlato.

Izraz neugodnosti razlil se je o tej najdbi do bremu očetu čez obraz; ali niti sled zlobnosti niti zadovoljnosti se ni kazala na tujčevem obličju, ki je bilo še vedno resno, zamišljeno, nič dobrega ne obetaje.

Ko je padre José zopet umiril se, dejal je britko:

„To je torej Vaše delo, gospod hudič? . . . To je torej sramotna zanjka, katero Vi nastavljate slabotnim dušam grešnih ljudi! To nesrečno kovino torej ponujate namesto vzvičanja s pomočjo krščanske vere, katero sveta Španija prinaša tej zemlji!“

s praktično socijalno reformonamreč. Toda on ne koprni za srednjeveškim redom, on ne gleda na prošlost, nego v bodočnost, katero je treba pripravljati v duhu pravega liberalizma. Spis njegov je torej ob jednom krepak protest v lice socijalno-političnemu teženju fevdalcev. Dr. Schöffle odsvetuje socijalistične zakone; od njih si ne obeta nobenega učinka, od njih bomo v Avstriji imeli ravno toliko, kolikor na Nemškem, kjer je najvestniše zvrševanje izimnih zakonov pomoglo socijalnemu demokratstvu do najlepših časov in vseh.

Kar se tiče njegovih predlogov pozitivnih, uči v prvi vrsti, da liberalizma in kapitalizma ni uničevati, marveč pripravljati ju za službo obče blaginje. Delavske moči je varovati, a kolikor je možno doseči s svojo močjo, pomagajo naj si delavci sami. Zato je neizogibno, da imajo pravico in svobodo svojega združevanja. A kjer ne zadostuje, to, tam ima pristopiti država, in sicer z umnimi zakoni tovarniškimi in poljedelskimi. Glavni pripomoček za rešitev socijalnega dandanašnjega vprašanja se dru. Schöffleju vidi v obsežnem zalaganju in sistemskem vzviševanju sodruštva, katera bi skrbela za svoje delavske člane, kadar ne morejo delati in so brez zaslužka na stare dni ali v boleznih.

Ker tudi za socijalno reformo velja prislovica „Quot capita, tot sensus“, zato je tudi dr. Schöffle, j vo, ob kratkem označeno novo delo ne bode po misli vseh. Dal je sicer sloveči narodno-gospodarski pisatelj vsakemu stališču svoje, a to dandanes, kakor znano ne zadostuje, ker se jedenkrat zastopljeno svojo stališče prerado smatra za jedino pravo, nepremično. Vender pa se bode knjiga mnogo čitala in proučevala.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. februarja.

Vsi časopisi se sedaj bavijo z nasprotjem, ki se je pokazalo na desnici **državnega zbora**. Česki listi prihajajo k spoznanju, da bi vlada in nemški konservativci radi osnovali precej močno konservativno stranko, katerej program bi bil konservativizem in centralizem. Potem bi vlada s pomočjo te srednje stranke pobijala težnje Slovanov. Mi smo to že večkrat trdili, a dozdej so konservativnejši slovanski poslanci to zanimali in zagovarjali dobro voljo vlade. — Levičarji bodo pri pristojbinske nio-veli glasovali, da se preide v specialno debato. Pri specialnej debati nasvetovali pa bodo več sprememb in olajšav. — Ker se nemški konservativci neki protivijo zakonu o regulovanju rek v Galiciji, posvetoval se je že poljski klub, da bi se ta stvar ne reševala v tem zasedanju. Ko bi bila ta predloga zavržena, bi se v prihodnjem zasedanju res lahko zopet spravila na dnevni red, slabše bi pa bilo za Poljake, ko bi jo državni zbor kaj predelal.

V **ogerskem** državnem zboru nadaljuje se debata o reformi gospodske zbornice. Opozicija zgornje zbornice neki misli predlagati, da se zavrže vsaka reforma, ker tako upa pridobiti največ glasov proti vladnej predlogi.

Vnanje države.

V **francoske** zbornici je poslednje dni bila debata o povišanju carine na žito in živino, ki se uvažja. Zastopniki mest se protivijo temu povišanju, ki bi bilo škodljivo razvoju in obrtnosti. Zastopniki kmetijskih občin je pa gorko priporočajo.

„Tako se mora zgoditi,“ odvrne tujec resno. „A zdaj poslušajte, gospod duhovnik! V Vaši moči je, nastop tega dogodka za nekaj časa zadrževati. Pustite me tukaj pri miru. Vrnite se v Kastilijo in vzemite s seboj svoje zvonce, svoje podobe in svoje misije. . . . Ako tu ostanete, dogodek le pospešite. . . . Še jeden hip! Ako mi Vi to obljubite, Vam jaz tudi obljubim, da Vam ne bo manjkalo onega, kar utegne postati kras in blagor Vaših starih dni.“

In tujec pomenljivo pokaže na jezero.

Ta trenotek se je zgodilo, poroča nam legenda, da je hudobec pokazal svojo konjsko nogo, kar prej ali slej vsikdar stori. Častitljivega očeta je prikazen nevarno razbegala in da resnico povemo, bil je nekoliko žalosten in zmešan zaradi tega, ker bosta morala blesk in slava španskih na novo odkritih dežel na ta način zginiti. Zato je nekaj časa obotavljal se tukaj stal. Ali nesramno sredstvo, katerega se je poslužil sovražnik duš, da bi ga zapegljal, razkačilo je njegov kastiljski ponos. Z največjim studom jeden korak nazaj umaknivi se zavijtil je razsemljenemu sovražniku razpelo v obraz ter zakričal z glasom, ki je v temnem prostoru mogočno odmeval:

„Poberi se od mene, satanas! . . . Poberi se

Kmetijski minister Meline je v dolgem govoru zagovarjal to povišanje. Treba je za zboljšanje kmetškega stanu kaj storiti, ker je najbolj z davki preobložen. Kmet plača 25% davka od svojega čistega dohodka, hišni posestnik v mestu le 17%, trgovci le 13% in kapitalist pa le 3¹³/₁₀₀%.

V **nemškem** državnem zboru se je predvečera začela debata o povišanju carine na žito in les. Svobodnjaki so hudo napadali to vladno predlogo, ki bi podražila živež po mestih in škodovala obrtnosti. Jako dobro in še dosti mirno jo je pa zagovarjal knez Bismarck. Skliceval se je na to, da se večina nemškega prebivalstva bavi s kmetijstvom, ki pa sedaj jako propada. Ko bi se trud poljedelcu bolje izplačal, bi Nemčija lahko 30 do 40 milijonov centov žita več pridelala. Trditev, da bi le veleposestniki imeli dobiček od povišanja carine, je le liberalna agitacijska iznajdba. Tudi najmanjši kmet, kateri sam vsega pridelanega žita ne pojé, imel bode dobiček od tega.

Tudi na **Španjskem** manjka dela. V ponedeljek so se po Madridu zbirali delavci, ki nemajo dela, do resnih izgrediv pa ni prišlo, ker je policija za časa energično posegla vmes in 35 oseb dela v zapor. Mestno načelstvo daje tisoč delavcem delo in zaslužek.

Pogajanja mej velevladstvi zaradi urejenja **egiptovskega** finančnega vprašanja neso bila brez vspeha. Do eglo se je baje sporazumljenje, predno se snide angleški parlament, bode se že podpisala pogodba mej Avstro-Ogersko, Anglijo, Francijo, Italijo, Nemčijo in Rusijo.

Angleži še vedno premišlujejo, ali bi vsprejeli **italijansko** pomoč ali ne. To dobro vedo, da bi Italija ne pomagala, ne da bi sama pridobila zadosti koristi. Mnogim angleškim krogom ni po volji, da bi si Italija napravila kolonije v Afriki, ker bi to škodovalo njihovej trgovini. Poleg tega bi pa Sudanci, pa tudi mohamedanci v Indiji smatrali to za angleško slabost, ko bi Italija pomagala, in to bi imelo slabe posledice.

General Newdegate bode poveljnik angleškemu voju, ki odide v **Sudan**, načelnik generalnega štaba bode general Creaves. Ta voj bode prodiral iz Suakima proti Berberu in tam ustanovil zvezo z Wolseley-em. — V Bombay-i so se že ukrcali trije polki peštva in jeden polk konjice, ter odpluli v Egipt. — Gordonova smrt je velikega pomena. Mahomedancem po vseh krajih bode dala nov pogum. Mnogi pravoverni, ki dozdej še neso hoteli verovati v božje poslanstvo Mahdijevo, bodo sedaj preverjeni o tem. Iz tega se razvidi, da je sedaj nevarnost za Anglijo, Egipt in Turčijo precejšnja. Prva mora, kakor hitro je moč, zatreti ustanek v Sudanu, ker sicer bi se utegnili spuntati Arabi v Egiptu in mohamedansko prebivalstvo v Indiji. Da je Gordonova smrt napravila veliko pobitost na Angleškem, ni treba praviti. Vladni list „Daily News“ izšel je s črnim robom. Kakor se da iz raznih poročil posneti, je Gordonovej pogubi kriva prevelika zaupnost poveljnikom vojsk, ki so imele braniti Kartum. — Mahdi sedaj baje ne misli čakati, da bi Angleži začeli napadati njegove čete, temveč zaukazal je Berberskemu emiru hitro odriniti proti Abu-Hamedu in tam začeti boj z Angleži. Če bodo Angleži pri Abu-Hamedu tepeni, bode emir od tam se dalje pomikal proti Korosku.

Dopisi.

Iz Kamnika 11. febr. [Izv. dop.] Ljubljanski „Slovenec“ prinaša v svoji 31. številki t. l. zopet dopis iz Kamnika. Vidi se pač, da nemajo naši dopisniki za omenjeni list prav nič opraviti, da nemajo prav nič skrbi niti za svojo osebo, niti za katero obče koristno zadevo, ker tako vstrajno pobirajo in obdelujejo novice, kakor stare klepe-

od mene, diabolus! . . . Kaj, ti me hočeš podkupiti, mene, brata svete družbe Jezusove, licencijata iz Kordove, inkvizitorja iz Guadalcare? . . . Ti misliš, da me moreš podkupiti s svojim umazaniam zakladom? . . . Poberi se od mene!“

Kakov bi mogel biti uspeh te rotitve in kako popolna zmaga svetega očeta nad glavnim sovražnikom, ki se je vedno dalje umikal, prestrašen od teh svetih naslovov in v zraku vihtenega znamenja, tega nikdar ne bomo zvedeli; kajti v istem trenutku ušlo je razpelo očetu José-u iz tresoce se roke.

Komaj se je dotaknilo tal, planeta hudobec in oče José zajedno nanje, da bi se ga polastila. V silnem boji zaženet se jeden v družega in pobožni José, ki je bil svojemu nasprotniku ravno tako v telesni moči kakor v duševni sili kos, je zakletega sovražnika ravno nameraval vznag prekucniti, kar najedenkrat začuti, kako mu tujec dolge nohti zasaja v meso. Nov strah ga prešine, smrten mraz mu pretrese vse ude in obupno se je boril, da bi se ga oprostil, a zaman.

Čudno rujojenje in šumenje mu zadoni na uho; jezero in jama sta mu plesala pred očmi in nato zginila; glasno zakričavi zgrudi se brez zavesti na zemljo . . .

tulje. Ko so ti dopisniki vse meščane, ki pred vsako črno suknjo na kolena ne popadajo, za liberalce in brezvernike proglasili, ko so mestni zastop otipali in spoznali, da more le specifično Kamniški „konservativizem“ kaj dobrega ukreniti in dobro gospodariti, ko so našemu županu preiskali srce in obisti, so se spravili na našo Čitalnico. Mi smo skoro na vse te napade, vse te izraze podlega srca in hinavstva molčali, nekaj za to, da bi razburjenja meščanov proti dopisniku in pristašem klike, ki zlorabi ime konservativcev, ne pomnožili, nekaj pa za to, ker je bilo pod našo častjo, da bi se omazali s pretipavanjem malovrednih klepetulj. Pustili smo vse v nemar in nismo hoteli greniti dopisnikom veselja, da izlivajo iz svojih svetih ust vsakovrstne laži in obrekovanja na naše pošteno meščanstvo in našega župana, znajoč, da ima laž kratke noge in da se vsako obrekovanje s časoma maščuje nad obrekovalcem. Kako so se pa tudi trudili v potu svojih obrazov naše malostne zadeve na veliki zvon obešati, več mesecev so jim hodile razvaline kapelic po glavi, katere je razdejal liberalizem, ker jih je pustil konservativizem propasti; reveži so včasih imeli tudi halucinacije.

Kakor se Turku, ko se je z opijumom upijal, zdi, da je v raji skupaj z najlepšimi devicami, tako so videli naši „konservativci“ ljudi odkrivati se pred znamenji, katerih baš bilo ni. Zdaj vidijo propadati Čitalnico, katere udje niti neso. Greh je, pravijo, če se pleše in greh je razveseliti se včasih po trudapolnih dnevih. Po drugih krajih, drugih Čitalnicah pa ne more biti grdo, ker se tam udeležujejo veselice tudi duhovni. Naj vas ne skrbi naša Čitalnica; mi smo ponosni na njo in na naše veselice, vi govorite kot slepec o barvah. Čitalnica ni sedaj na kraji propada, ampak bila je tačas, ko jo je vodil gosp. duhovnik. Vaše solze o domišljenem propadanju Čitalnice so krokodilove solze in zato vas milujem. Vam ni bilo za znamenje, ampak za hujskanje proti možu, ki vam je trn v peti in katerega bi radi potopili, vam ni za vero, sicer bi po njej živeli, vam ni za konservativizem, ker ste konservativni samo v lažeh in hinavstvu. Vam pa tudi ni za narodnost nič, sicer bi ne agitovali proti narodni Čitalnici in narodnjakom; popolnem pritrujem dopisniku, če citira stari izrek: „Povej mi s kom se pečaš, in povem ti, kdo da si“. Narodnjake sovražite, bratite se pa z najhujšimi sovražniki našega naroda. Ker vaš duševni obzor ne sega dalje, kakor se vidi iz zvonika cerkve na Šutni, ne spoznate, da delate za nemčurje in Pruse. Ako pa to spoznate, ste pravi anarhisti in sotrudniki framasonov, ki bi radi na razvalinah narodnjaštva želi sad vašega razdirajočega početja. Da bi vas tega sram bilo, se od vas ne morem nadejati.

Iz Idrije 10. februarja. [Izv. dop.] V prilično okrašenih in razsvitljenih sobah g. Remica praznovalo je mlado tukajšnje delavsko bralno društvo svojo prvo veselico: rojstni dan našega prvega pesnika Val. Vodnika kaj primerno. Udeležilo se je te svečanosti mnogo njegovih čestilcev raznega stanu, počastilo jo je tudi vrli naš g. župan s svojo navzočnostjo.

Ob 8. uri zasvirala je godba našo narodno „Naprej“. Za tem nastopil je pevski zbor pod vod-

stvom pevovodje g. Ličarja; vsepetje za moški in mešani zbor vršilo se je jako gladko in lepo, veliko lepše nego je bilo pričakovati v tako kratkem času skoro od samih novincev.

Posebno sta gospodični M. Dolinarjeva in F. Sedejeva samospeve, prva „Spominčico“, druga „Pri vodici“, tako dobro zvršili, da je občinstvo bilo veselo zavzeto, in sta morali na splošno zahtevanje in ploskanje pesni ponavljati. Nadejati se je od tako vrlih močij še mnogo. Slava torej neutrudnemu pevovodji, pevkama in pevcem!

V slavnostnem govoru je odbornik g. J. Pirce navdušeno proslavljajl Vodnika kot očaka in vzbuditelja milega slovenskega naroda, navduševal občinstvo k ljubezni do domovine in naroda, udanosti in zvestobi do našega presvitlega cesarja, na kar je občinstvo jednoglasno trikrat vzkliknilo „živio“!

Po končanem sporedu začela se je splošna zabava, zasukal se je tudi nekaterekrat mladi svet. Pri plesu kakor tudi mej sporedom sviral je oddelek c. kr. rudniške godbe. Take živahnosti, tako splošne dobre volje že davno ni bilo.

Upamo, da nam odbor delavskega bralnega društva priredi še mnogo enakih veselice, ter ljudstvo vzbuja iz narodnega spanja.

Z Jesenic na Gorenjskem 10. febr. [Izv. dop.] K veselici, katero je 8. t. m. napravilo tukajšnje bralno in pevsko društvo, zbralo se je v krasno olepšanih in razsvitljenih sobanah g. Schreya okoli dve sto oseb, mej njimi tudi najodličnejše osebe našega trga; videti pa je bilo tudi veliko gospe z Javornika in Trbiža. Občinstvo ni moglo dovolj prehvaliti veselega večera in krasne zabave. Petje pod vodstvom gosp. nadučitelja A. Majerja vršilo se je jako lepo in gladko. Čestitati moramo Jeseničanom na tako izvrstnem voditelju šole, kakor tudi v vsakem oziru izobraženem in uljudnem gospodu. Vsa čast tudi vrlim pevcem, kateri so v tem kratkem času tako marljivo napredovali.

Veliki violon-koncert „Caravaccio“ vzbudil je veliko smeha. Res hvaležen sme biti Sablo de Parrasato svojemu iskrenemu prijatelju Caravacciju, kateri mu je to izvrstno skladbo poklonil. Znani umetnik na violonu Z. Didldudldaj odpotoval je zdaj v Ljubljano, kjer se bode na debeli četrtek v Čitalnici produciral.

Tudi plesna zabava bila je zelo živahna. Prav Prijetno je bilo gledati četvorko, katero je plesalo mlado in staro. Kostumovan ples pa se je letos posebno dobro obnesel.

Veselica, katera je bila v korist revnim šolskim otrokom, prinesla je lepo vsoto v krajno šolsko blagajnico.

Domače stvari.

— (Presvitli cesar) odpustil je 13 posestnikom iz Brežiškega okraja, ki so bili zaradi znane trtoušni afere pri c. kr. okrožni sodnji v Celji obsojeni, polovico kazni.

— (Slovenskega društva odbor) poslal je slovenskim državnim poslancem naslednjo brzojavko: „Odbor „Slovenskega društva“ pozdravlja z velikim zadoščenjem odločno postopanje slovenskih poslancev in se

trdno nadeja ter prosi, da ostanejo vsi konsekvantni, odločni in nepremakljivi do kraja v svojem vedenju.“

— (Iz Celovca) se nam piše v 11. dan t. m.: Kakor sem poizvedel iz zanesljivega vira, imen ova! pred dvema dnevoma naš knezoškof dra. Lavoslava Gregorca, glavnega urednika „Slovenskemu Gospodarju“ kanonikom Strassburškega kapiteljna. Njegovo imenovanje kot „vicarius perpetuus“ za Novocerkev je torej le še vprašanje časa.

— (Čitalnica Ljubljanska) ima začetkom t. l. 4 častne društvenike (dr. Rački Franjo, vladika Strossmayer, baron Winkler, dr. Jarnej Zupanec), 322 v Ljubljani stanujočih in 5 vnanjih udov. Vкупnih dohodkov bilo je v letu preteklem 5337 gold. 27 kr., izdatkov pa 5075 gold. 74 kr. Časopisov ima društvo 40 naročenih.

— (Z Bleda) se nam piše v 11. dan t. m.: Južno vreme pretečenega tedna stajalo je led pokrivačji sneg ter zravvalo našega jezera grumlasto površino v gladko plan, katera je pri trajajočem mrazu postala jako ugodna za drsanje. Prijateljem ledenega sporta ponuja se torej lepa prilika razun splošne gibčnosti poskusiti tudi v trajnem teku kakovost svojih pluč.

— (V Krškem) je bilo priredilo, kakor se nam poroča, bralno društvo v nedeljo, 8. t. m. krasno plesno zabavo. Velik trud je imelo društveno vodstvo, tudi stroški so bili gotovo ogromni, kajti bila je došla celo vojaška godba iz Zagreba. Dvorana je bila kaj okusno okrašena, z eno besedo — vse je bilo obilo došli gospodi po volji; za vse to gre v prvi vrsti zahvala novemu marljivemu tajniku g. K. Le nekaj ni bilo čisto v redu in na tem se naroden človek mora spotikati. Narodni gospodje vse preradi le v nemškem jeziku kramljajo, in celo četvorkine slike narekujejo v nemškem jeziku. No, pri zadnjem plesu je bil ta ples sicer kosmopolitičen — a kotilijon je bil tak, kakoršnega prirejajo ljubeznjivi Nemci s svojimi Nemkami. Na Slovenskem moramo ostati Slovenci — tudi pri plesu.

— (Prostovoljna požarna bramba v Kamniku) priredi na pustno nedeljo t. j. 15. t. m. plesni „venček“ v g. Frana Rodeta gostilni. Ustopnina prosta. Pričetek ob 7. uri zvečer.

— (Razpisane službe.) V bolnici Ljubljanski izpraznjeni sta dve sekundarski službi. Prošnje do 10. marca t. l. — Pri c. kr. sodnji v Mariboru na Drave desnem bregu služba kancelista. Prošnje do 7. marca. Znanje slovenščine potrebno. — Služba občinskega zdravnika pri sv. Štefanu. Na leto 330 gld. v gotovem. Prošnje do 15. marca na c. kr. okr. glavarstvo v Celji. Znanje slovenščine potrebno. —

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 12. februarja. Wolseley brzojavlja: V 10. dan t. m. je general Earle s svojo kolono po pet ur trajajočem boji z nasokom vzel vse ustaške postojanke ter priplenil deset zastav. Vsa pozicija v oblasti Angležev in cesta v Berber je vsled tega odprta, ne da bilo treba novih bojov. Sovražnik izgubil je veliko ljudi, njegovi vojskovodje večinoma

Ko se zopet zavé, izprevidi, da se mu telo na lahko zibaje se premika. Opre oči in vidi, da je bil velik dan in da ga na nosilnici neso po dolini. Vse njegovo telo je bilo čudno negibčno, in ko po sebi pogleda, opazi, da je imel jedno roko trdo obvezano.

Oči zopet zapré in Bogu v kratki pa srčni molitvi zahvalivši se pomisli, na kako čudovit način je nevarnosti ušel, in stori obljubo, da bo svojemu patronu svetemu Jožefu par sveč daroval. Nato s slabim glasom pokliče kogar koli, in hipoma stoji potrti Ignacio poleg njega.

Tako veselje je ubogi dečak občutil, videč, da se njegov gospod zopet zavé, da nekaj minut niti besedice ni mogel izustiti. Samo zaklicati je mogel: „Čudež! . . . Sveti sanct Josephus, živ je!“

In poljubil je očetu obvezano roko.

Očetu Joséu so se vse misli vrtele o dogodkih poslednje noči. Čakal je, dokler se je Ignaciju razburjenost pomirila, in potem je vprašal, kje so ga našli.

„Na gori, prečastiti gospod, samo par varasov*) od mesta, kjer Vas je napadel.“

„Napadel! . . . Kaj, ti si ga torej videl?“ vpraša padre z nehlinjenim zavzetjem.

*) španski vatel.

„Videl sem ga, videl, prečastiti gospod! . . . Sveta Mati božja, to se ve da! . . . In Vi, prečastiti gospod, Vi ga morate tudi videti; če pride zopet kedaj Ignacijevi puški na strel!“

„Kaj hočeš s tem reči, Ignacio?“ veli padre, na nosilnici vzdignivši se.

„Nu, medveda mislim s tem, prečastiti gospod — medveda, sveti oče, ki je Vašo prečastito osebo napadel, ko ste v premišljevanje utopljeni vrhu gore stali.“

„Oh!“ pravi pobožni padre José in se zopet uleže. „Tiho, moj sin! . . . Rad bi malo počil! . . .“

Ko so zopet prišli v misijo, so mu jako skrbno stregli, in nekaj tednov pozneje se je zopet mogel udati onim svetim dolžnostim, od katerih ga celo naklepi pekla niso mogli odvrniti, kakor smo videli.

Vest o njegovi fizični nezgodi razglasila se je po vsej deželi, in pismo škofu guadalaxarskemu bilo je zaupno in obširno poročilo o duševni izkušnji dobrega očeta.

Na ta in oni način se je skrivnostna dogodka mej ljudmi razvedela in še dolgo potem, ko so patra Joséa vzeli njegovi očetje mej se, pripovedovali so si grozeč se in šepetaje o tem čudovitem snidenju s hudobcem. Goro, na kateri se je zvršil spo-

mina vredni boj, imeli so za kraj, katero je najboljše, če se je skrbno ogiblješ. Sicer je resnica, da se je senor Joaquin Pedrillo pozneje naselil v vazonji one gore in tamošnji kraj v posest vzel; ali ker je bil Pedrillo znan kot na pol divji mestic, zato pri senoru ni bilo misliti na nikake posebne verske sumnje.

* * *

Tako se glasi pripovedka o Hudičevi gori. Kakor sem od kraja opomnil, je mogoče, da jej manjka verjetnosti. Protislovje mej povestjo očeta Joséa in konečnim izidom vzbudilo je v nekaterih premodrih dvomljivcih neko nezaupnost. Ali vse te sofiste zavračam kratko in jasno na oni del poročila, katerega je podal senor Julio Serro, podprefekt v san Pablu, in temu možu se je zgoraj pripovedovano spricalo in s prisego potrdilo.

Spričevalo častitega prefekta konča se s sledečimi besedami:

„Če prav ima telo patra Joséa na svojem mesu sledi jako hudega fizičnega boja, vender to še ne dokazuje, da se ni sovražnik duš, ki se je mogel prikazati kot spodoben postaren Kaballero, ob jednom tudi jako lahko izpremenil v medveda, da bi pomogel svoje zlobne nakane.“

mrtvi. Angleži dvanajst mrtvih, mej njimi general Earle, podpolkovnik Eyre, 25 ranjenih. Kolona bode v 11. dan t. m. po vodi dalje prodirala.

Najnovije vesti.

Iz Londona brzojavlja se v 11. dan t. m.: Polkovnik Wilson je izjavil, da je izdajstvo Faragh-paše zakrivilo zajetje Kartuma in Gordonovo smrt. Faragh bil je Gordonu že dlje časa sumen, a slednji mu je prizanašal, ker se je morebiti bal, da bi kaznovanje Faragha pri sudanskih vojaki, katerim je poveljeval, in ki so mu bili jako udani, napravilo slab utis. Možno pa je tudi, da ga radi tega ni kaznoval, ker je Faragh obljubil, da bode v bodoče pošten. Faragh-paša izdal je Kartum v 26. dan januarja, velel je, da se odpró vrata in spustil je Mahdijevo vojsko v mesto. Gordon začuvši nenavadni ropot v tolpah prodirajočih sovražnikov v mesto, hiti na ulice in bil je pred palačo umorjen. Divji strelci iz Kordofana razkropili so se po ulicah in izdala se je parola, da se vse pomori. Vse osebe, ki so Gordonu zveste ostale, pobili in posekali so divjaki, tudi onih 500 mož, ki so pri Gubatu Angležem pomagali, zadela je smrt. Može, žene in otroke morili so z nečuvno krvoločnostjo. Očividci poročajo, da je ves dan po ulicah kri kar v potokih tekla. Večina posadke podvrgla se je prostovoljno Mahdiju in slednjega generali so se takoj dogovorili po najboljših vojnih načelih, kako braniti Kartum. Veliko strelcev nastavilo se je v vnanjih trdnjavah in redutah.

V Parizu preiskavala je včeraj policija stanovanja inozemskih anarhistov ter zaprla nekega anarhista avstrijskega.

Šangaj 11. februarja. Dve francoski fre-gati in pet topnjač prikazalo se je pri otoku Guclaf, blizu ustja Jantsekianga.

Razne vesti.

* (Prospeh česke eskomptne banke.) Bilanca česke eskomptne banke za 1884. leto je jako ugodna, ker je po odbitku vsote za rezervni zaklad I. vrgla čistega dohodka 288.417 gld. Upravni svet bode pri obnem zboru predlagal, da se izplača 7 1/2 % dividenda s 15 gld. na delnico in da se uložijo v rezervni zaklad II. 120.000 gld. Oba rezervna zaklada imela bosta potem 1.024.440 gld. Kakor se kaže, je ravnanjstvo eskomptne banke česke prvostolnice ne le v vrlo dobrih, marveč tudi v prav poštenih domačih rokah.

* (Otvorenje Korintskega kanala.) Kakor poročajo grški, v Atenah izhajajoči listi, so za razpošiljanje že pripravljena vabila k otvorenju kanala v Korintu, katero se bo vršilo letošnjo pomlad. Vlade raznih držav, katere se za ta novi vodni pot najbolj zanimajo, kakor Avstro-Ogersko, Laško, Turčijo, Egipt, Francosko itd. povabil bode k svečanosti osobno general Štefan Türri.

* (Avstrijec v Sibirijo prognan.) Pri porotni sodnji v Odesi bil je 28. januarja t. l. avstrijski podanik Toma Zikot, kateri je pred tremi leti prišel v Odeso ter potem služil za konjskega hlapca pri nekem ruskem graščaku v mesteci Severinovki, obsojen v prognanstvo zaradi zavratnega umora in ropa. Prišlo pa je to tako: Lansko poletje došel je v Odeso Madjar Ignacij Maczkio ter ustopil v službo k istemu gospodu, pri katerem je služil Zikot. Kot rojaka in avstrijska podanika sta se kmalu seznanila in sprijaznila. 13. oktobra 1884 gresta oba po navadi na polje po opravilih. Nepredvidni Madjar pokaže svojemu prijatelju 130 rubljev, katere potem spravi v svojo škornjo. Zikot poišče po noči malo, a prav debelo gorjačo, jo skrije pod

kožuh ter ž njo o polnoci zavratno napade Maczkio in ga ubije. Mrtvecu vzame potem denar in zakoplje krvavo gorjačo v zemljo. Drugi dan zločinec sam objavi, da je na polji našel svojega iskrenega prijatelja umorjenega. Ostalo je potem vse tiho: nikdo ni slutil v Zikotu morila in roparja. A kar se ne stori, se ne zve. 17. novembra 1884 hotel se je zlodejec nagloma ukrcati na parnik in odpluti v Avstrijo — v svojo domovino. A ko je hotel menjati večji bankovec, so ga prijeli in zaprli. Vprašan, kje je dobil toliko denarja, taji s početka zločin, a se naposled uda ter obstoji joka-joč in trepetajoč svoje zlodejstvo. Tudi pri glavnej obravnavi je jokaje priznal svojo hudobijo. Jednoglasično proglasilo ga je sodišče krivim ter ga obsodilo na 15letno težko delo v rudnikih sibirskih.

* (Velik požar v Carigradu.) Zadnje soboto zvečer navstajal je v Carigradu v predmestju, kjer bivajo izključno le Grki, ogenj. Dasi ni bilo vetra, upepelil je v pol ure 30 hiš. Tudi grškega patrijarha palače polotil se je požar, a ognjegasci oteli so krasno poslopje z veliko težavo in po obilem trudu. Preiskava je jasno dokazala, da je nekdo nalašč zažgal. Zgorele so tudi tri osebe: dva mala otroka in eden dijak. Mati ponesrečenih otrok skočila je iz žalosti in obupa z okna na trdi tlak ter se težko ranila. Škoda je velika.

Tuji:

11. februarja.

Pri Slonu: Blum z Dunaja. — Hanisch iz Gradca. — Taussig iz Linca. — pl. Novak iz Zagreba. — Pogorelec, Hass z Dunaja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
11. febr.	7. zjutraj	738-12 mm.	- 7.8° C	brev.	megla	
	2. pop.	738-34 mm.	1.8° C	sl. szh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	737-96 mm.	- 0.4° C	sl. vzh.	d. jas.	

Srednja temperatura — 2.5°, za 2.1° pod normalom.

Dunajska borza

dné 12. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	83 gld. 30	kr.
Srebrna renta	84 " "	"
Zlata renta	106 " "	"
5% marena renta	99 " "	"
Akcije narodne banke	870 " "	"
Kreditne akcije	304 " "	"
London	123 " "	"
Napol.	9 " "	"
C kr. cekini	5 " "	"
Nemške marke	60 " "	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 127	"
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 174	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	106 " "	"
Ogrska zlata renta 6%	— " "	"
4%	98 " "	"
5% papirna renta 5%	93 " "	"
5% štajerske zemljišče odvez. oblig.	104 " "	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 115	"
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122 " "	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	112 " "	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 " "	"
Kreditne srečke	100 gld. 178	"
Rudolfove srečke	10 " "	"
Akcije anglo-avstr. banke	120 " "	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	212 " "	"

Zahvala.

Za mnoge dokaze iskrenega sočuvstva mej boleznijo in za lepe vence in mnogobrojno udeležitev poslednjega spreveda pokojnega nepozabljivega deda, gospoda

ANTON-a MOSCHEK-a,

izrekata vsem sorodnikom, prijateljem in znancem najprisrčnejšo zahvalo

žaluoja unuka
Anton in Fran Moschek,
V Ljubljani, v 12. dan februarja 1885.

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze milega sočutja ob smrti našega preljubljenega soproga, oziroma očeta, brata in strijca, gospoda

JAKOB-a VILAR-ja,

kakor tudi za mnogobrojno spremstvo pri spre-vodu in za darovane lepe vence izrekajo vsem najglobljejšo zahvalo

(85) žaluoja ostali.

V Pudo bu, 9. dne februarja 1885.

Poslano.

(7—6)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GLIESSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
I kas izkušan liek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca boleti grkljana I proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Akviziter

se vsprejme takoj pod jako ugodnimi pogoji za neko za-varovalnico. Pismene ponudbe pod chifro 0 naj se oddajo upravnistvu „Slov. Naroda“ do konca tega meseca. (84—1)

Težaki in delavci pri kamenji

dobé takoj dober zaslužek za dolgo časa pri gradjenju Dravskem v Paternion Ferdorfu na Zgornjem Koroškem. (72—3)

Stavbino podjetje Rainer & Pinteritsch.

Salicilna ustna voda,
aromatična, upliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 velika steklenica 50 kr.
Salicilni zobni prašek,
splošno priljubljen, upliva zelo oživljajoče in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr.
Vsa navedena sredstva ima vedno sveža v zalogi in jih razpošilja proti poštnemu povzetju
lekarna „pri samorogu“
JULIJ pl. TRNKOCZY-ja
na Mestnem trgu v Ljubljani. (43—4)

Mejnarodna linija. Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvovrzdni parniki te linije vozijo redno v Novi-Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „Teutonia“, odhod okolu 15. dne marca 1885.

Kajuta za potnike 200 gold. — Vmesni krov 60 gold.

Potniki naj se obrnejo na

J. TERKULE,

generalnega pasaznega agenta,

Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na Emiliano d' Ant. Poglajen, generalnega agenta v Trstu.

„THE GRESHAM“, zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Dunaj, Giselastrasse št. 1, | Pešta, Franz-Josefsplatz
v hiši društva.

Filijala za Ogersko:

št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena akcija	frank.	83,780.016-90
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 30. junija 1883	"	16,602.367-70
Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka dru-štva (1848) več kot	"	139,950.000—
V slednjem dvanajstmesečnej poslovalnej perijodi uložilo se je pri društvu za	"	65,726.175—
ponudb, vsled česar znaša skupni znesek v slednjih 25 letih na uloženi ponudbah več kot	"	1,260,777.854-55

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje pri Val. Zeschkotu. (309—10)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Od visoke vlade
švedskega kralja
privilegirani
Brezov balzam.
Njeg. Veličanstva
dr. Fr. Lengiel-ov

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrtja njeno deblo, je od pamtiveka znan kot najizvrstnejše lepotilo; ako se pa ta sok po predpisu izumi-telja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer ž njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskinine od polti, ki postane vsled tega čisto bela in trda.

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mla-dostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nosno rudečino, zajedee in druge nesnažnosti na polti. Cena vrču z navodom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-ji, lekarnarji; glavna zaloga na Dunaji pri W. Henn-u. (231—11)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.